

Hồi 12

Thám Hoàn Lang

Trong vòng một tháng xảy ra tám vụ ám sát, chỉ có Binh bộ thượng thư Lý Trường Can may mắn đào thoát. Trong thành Trường An bàn tán xôn xao, ai ai cũng cố đoán xem là người nào sách hoạch những vụ đại án kịch liệt này? Cũng đáng ngạc nhiên là triều đình sao lại không có phản ứng gì --- Nhiếp Chính Vương phong cách luôn luôn cương quyết mãnh liệt, tại sao lại trì hoãn không chịu lộ diện?

--- Thậm chí có người nói Nhiếp Chính Vương đã chết, triều đình sợ tin tức truyền ra ngoài sẽ khởi biến, cho nên thủy chung không dám tuyên bố. Bình dân bá tánh không dám công khai hô hoán, nhưng những lời đồn đại cứ nối tiếp nhau rền rĩ.

Mấy ngày nay, những con hẻm nhỏ trong đế đô, trong tiệm ăn quán trà xuất hiện rất nhiều khách nhân khuôn mặt lạ lẫm, tuy nói đủ thứ giọng khác nhau, đến từ các phương hướng khác biệt, tựa hồ không có bất cứ quan hệ gì với nhau, có người thậm chí tựa hồ đến từ dị tộc vùng tái ngoại --- nhưng, bọn họ có một đặc điểm chung: ai ai cũng mang đao kiếm, tựa hồ toàn là dân giang hồ.

Phảng phất như các bang phái trong thiên hạ vô lâm, giờ phút này sắp mở màn một võ lâm đại hội tại đế đô.

Sự điều động ngự lâm quân ngầm ngầm, các lộ Phiên vương sai phái thám tử tiến kinh thăm dò tình hình, mười tám lộ binh mã bí mật tiến về --- Những chuyện đó không thuộc trong phạm vi nghe thấy của bá tánh.

Không khí khẩn trương ngọt ngào càng ngày càng tích lũy, phảng phất tất cả mục quang trong thiên hạ đều chú tâm vào Trường An, mây mù chiến trận vẫn vũ trên đế đô cổ xưa, dồn cuốn tất cả thành một dòng thác xoáy khổng lồ!

Ngày mốt là mừng mười tháng mười, ngày Đại Dận khai quốc chi quân Thần Hi Đế thống nhất Trung Nguyên, dâng lên đế vị.

Án theo quy củ của hoàng thất, Vũ Thái Đế phải lên Pháp Môn Tự dâng hương, cúng tế linh vị của các hoàng đế đời trước, sau đó đi thái miếu cử hành đại lễ tế điện. Đương kim hoàng thượng Vũ Thái Đế còn quá nhỏ, không thể thiếu Di Hình trưởng công chúa theo bồi bạn.

“Mùng mười tháng mười, giờ Mão, mặt trời vừa lên. Tất cả mọi người trong Thám Hoàn Lang, Thần Vũ Quân xông ra từ đường ngầm trong Quán Tâm Tĩnh của Pháp Môn Tự, vây bọc hành lang, bao kín Đại Hùng Bảo Điện --- Dưới Phật tượng mai phục cơ quan, ba trăm tay nỏ, chín chục thích khách, bằng mọi cách phải bắt cho được thiếu đế và trưởng công chúa!”.

Giọng nói của công tử Thư Dạ lạnh lùng, lạnh đến mức như đóng thành một vệt dài, phẳng phất như lưỡi kiếm của một thanh kiếm sắc bén.

Tay của y cũng từ từ vuốt trên lưỡi trường kiếm màu đen mực --- Mặc Hồn Kiếm. Đó cũng là vật sau khi Đỉnh Kiếm Hầu bị giam lỏng, tổ chức Thám Hoàn Lang bất chấp cái giá to tát mà hết sức bảo tồn. Thừa Ảnh Mặc Hồn, vốn đồng thời ra đời từ Côn Luân Đại Quang Minh Cung năm xưa. Tới nay, Thừa Ảnh Kiếm đã bị hủy dưới tay Bái Nguyệt Giáo đại tể ti, y chỉ có thể bằng vào thanh trường kiếm người bằng hữu chí giao để lại mà ra sức chặt đứt những xiềng xích trùng trùng cầm cố Mặc Hương!

Vừa xem địa đồ, vừa mân mê pho tượng gỗ bạch dương kỳ quái kia, Trưởng tôn Tư Viễn gật đầu không nói gì, không phát biểu ý kiến gì --- Kỳ thực, vụ ám sát oanh oanh liệt liệt nhất đó không phải là khẩn yếu, quan trọng nhất là ---

“Vậy, dùng cao thủ của thất đại môn phái dụ ngự lâm quân ra, người một mình thâm nhập đại nội, đi Tử Thần Điện cứu Hầu gia?”. Trưởng tôn Tư Viễn thanh âm vốn một mực như mặt nước lặng đã có hơi rung động, ngẩng đầu nhìn công tử Thư Dạ: “Thật quá mạo hiểm. Hay là điều động mười tám lộ tinh anh chiến sĩ bí mật tiến kinh sát nhập? Sau khi đoạt cung, lại tiếp tục xử trí?”.

--- Tuy từng hiệu xưng là song bích trong đám Tu La Trường sát thủ, nhưng tác phong của vị bạch y công tử này hiển nhiên khác hẳn với Hầu gia: y sắc nhọn, bén nhạy, mau lẹ, phẳng phất như một thanh kiếm sắc chém tan sương mù. Chỗ tương đồng của hai người là đều có can đảm đặt hết tất cả trên một canh bạc.

“Không được, Mặc Hương còn nằm trong tay bọn chúng, một khi động dụng đại quân, sợ rằng ngọc đá đều tan. Để ta một mình tiềm nhập, cứu Mặc Hương ra rồi hãy hiệu lệnh quân đội đoạt cung”. Công tử Thư Dạ mỉm cười, chột nhìn ra song cửa gật gật đầu: “Cũng không phải là ta một thân một mình --- Người cũng biết trong cấm cung còn có một đội phục binh nằm sâu nhất. Ngoài ra, còn có người muốn đi chung với ta nữa”.

Hai người cùng nhìn ra cây ngân hạnh ngoài cửa sổ.

Đã là đầu thu, lá cây xơ xác. Trong vườn như trải phủ một màu hoàng kim, bạch y nhân đứng trên cành cây cao nhất, vòng trán bó tóc, tóc dài như lụa đen lất phất trong gió thu, phẳng phất như một nhúm lông vũ buông lơ --- Đó là một thứ cao khiết xa vời

không thuộc về nhân thế này, khiến cho lòng người trong trường danh lợi chém giết này đột nhiên trong sáng trở lại.

“Ta nghĩ bọn chúng cũng không dễ gì lưu Hầu gia lại trong cung, e rằng trong thâm cung cũng đã thập diện mai phục”. Trưởng tôn Tư Viễn gật đầu, thu hồi mục quang, trầm ngâm: “Tuy bọn ta trong cấm cung có lưu lại mai phục tối hậu, nhưng tể ti và người cùng đi, quả thật là tốt hơn hết --- Theo ta biết, Hoắc Ân sau khi nhập cung một mực cư trú trong Tử Thần Điện, chỉ sợ Hầu gia một tắc cũng không thoát khỏi sự giám thị của y”.

“Ừm”. Công tử Thư Dạ hồ hững lên tiếng, chợt thốt: “Chuyện người dò thám được trong cung cũng thật không ít”.

Trưởng tôn Tư Viễn hơi ngây người, thần sắc bất động: “Dĩ nhiên rồi. Tình báo mà ta cho bên kia biết cũng tương đương”.

“Thám Hoàn Lang, từng người một cũng bị người đưa tới dưới lưỡi đao đồ tể như vậy sao?”. Tay của công tử Thư Dạ chậm chậm nắm chặt lấy Mặc Hồn Kiếm, nếu là người trong võ lâm có mặt, liền có thể phát giác sát khí tan phát ra trong giây phút đó --- Nhưng, Trưởng tôn Tư Viễn, vốn là thư sinh, chỉ hồ hững không động dung chút nào: “Trên xe ngựa từ Miêu Cương trở về, ta và người đã có nói chuyện rõ ràng, người chắc cũng đã xem qua phong thư mà Hầu gia để lại cho người, biết rõ toàn bộ kế hoạch --- Tối giờ phút sinh tử tồn vong, người vẫn còn nghi ngờ ta?”.

Công tử Thư Dạ nhíu mày, tay lại đã buông lỏng: “Người thật ra đang đứng bên nào...”.

“Chuyện đó rất quan trọng sao?” Trưởng tôn Tư Viễn bất động thanh sắc.

“Dĩ nhiên. Thiên hạ còn chia làm hai, thắng bại còn chưa định. Cứ như Hàn Tín, trợ Hán tất Hán hưng, trợ Sở tất Sở bá”. Công tử Thư Dạ trầm thì, trong thanh âm lại là lần đầu tiên có chút do dự khó định đoạt, nhãn thần chợt ngưng tụ: “Nếu tự lập xưng Vương, tất chia ba thiên hạ!”.

“Đến lúc cuối cùng, tự nhiên là thấy rõ hết”. Trưởng tôn Tư Viễn gật đầu, trấn định như không: “Đừng quên lúc Hầu gia lâm nạn, từng đem hết nguy cục giao phó cho ta --- Người không tin vào nhãn lực của Hầu gia? Hay là không tin vào khống chế lực của mình?”.

Lời nói còn chưa dứt, Trưởng tôn Tư Viễn xoay người bỏ đi, không giới bị sát thủ Tu La Trường đang nắm Mặc Hồn Kiếm sau lưng.

o0o

Lá vàng trong vườn lơ thơ rơi xuống, có vài phiến hạ trên mình pho tượng gỗ. Trưởng tôn Tư Viễn giơ tay phỉ phỉ, bỗng nghe có người bên trên điềm đạm thốt: “Người... vật trong tay người, có chút ý tứ chứ”.

Trưởng tôn Tư Viễn một mực bất động thanh sắc đột nhiên giật mình, ngẩng đầu nhìn bạch y tế ti đang ngồi trên cành cây. Long Huyết Châu đã giao cho Phong Nhai như trong ước hẹn, giúp cho lão tiêu trừ vết thương, có thể toàn lực quyết chiến cùng Sơn Trung Lão Nhân --- Giờ phút này, con người đó đã khôi phục lại lực lượng kinh hồn thiên hạ sao? Dưới mắt của lão, tất cả mọi sự trên thế gian đều không có gì giấu giếm được sao?

“Gần trăm năm nay, ta nghĩ Khôi Lỗi¹ chi thuật, ngoại trừ giáo ta ra, đã sớm thất truyền bên ngoài rồi”. Phong Nhai cúi đầu đưa mắt nhìn hân, nhún thần lại bình tĩnh hư không: “Nghe nói Trương tôn gia các người là dòng họ ngoại lớn nhất của Đại Dận, đời đời có vô số hoàng hậu quý phi, chuyện tranh giành sự sủng ái của hoàng đế mà tiêu trừ địch nhân không có cách nào là không dùng được --- Khôi Lỗi chi thuật này có phải được truyền lại như vậy không?”.

Trưởng tôn Tư Viễn sắc mặt hơi tái, dưới sự dò xét của con người “phi nhân” này, đột nhiên có một nỗi sợ hãi bị nhìn thấu, không khỏi thoát miệng: “Ông... có thể nhìn ra chân thân của pho tượng gỗ này sao?”.

“Khà khà”. Phong Nhai cười nhẹ, quay đầu đi. Một hồi lâu sau, hạ mình xuống đất thì thào: “Cho dù ta có sống mấy trăm năm nữa, thứ trong mắt nhìn thấy, cũng bất quá chỉ là những tranh đoạt mà thôi...”.

o0o

Mùng chín tháng mười, hơi chinh chiến mờ mịt thành Trường An.

1. ¹ Khôi lỗi (傀儡): tượng gỗ.

Tuy bá tánh không dám nghị luận, nhưng ai cũng đều cảm thấy được sự bất an của đế đô, chợ đông chợ tây hàng quán người Hồ người Hán gì cũng đóng cửa nghỉ việc, con đường lớn Chu Tước tiêu điều trống trơn.

Chiều đến, Trưởng tôn Tư Viễn nhập cung đi gặp Di Hình trưởng công chúa, mãi cho đến cuối cùng, cũng là tin tức quan trọng nhất: “Ngày mai lúc mặt trời mọc, Thám Hoàn Lang sẽ lên Pháp Môn Tự xuất động một thắng một chết, ý đồ bắt giữ thiếu đế hoặc trưởng công chúa làm con tin, đánh đổi Đỉnh Kiếm Hâu”.

Ngưng một chút, vị mưu sĩ áo xanh lại mở miệng, mặt mày trở trở nổi ra bí mật cuối cùng: “Bất quá, trọng điểm tập kích thật sự không ở Pháp Môn Tự. Ngày mai, công tử Thư Dạ sẽ tự mình đến Tử Thần Điện, cứu Đỉnh Kiếm Hâu bị giam cầm”.

Hai nữ tử đang đánh cờ trong Cảnh Hợp Điện đồng thời dừng tay, Di Hình trưởng công chúa cười nhẹ: “Thanh đông kích tây? Công tử Thư Dạ quả nhiên cũng gan trời, không ngờ dám một mình mạo hiểm --- không hổ là hảo thủ bậc nhất xuất thân từ Tu La Trường của muội muội các người đó”.

Hồi Hột công chúa Mai Nghê Nhã đặt con cờ đen xuống, mày đậm hơi nhíu: “Công tử Thư Dạ tài nghệ chán nhiếp Tây Vực, so với Mặc Hương không thua kém mà còn có phần hơn, tuyệt không thể coi thường được. So với y, tàn đảng Thám Hoàn Lang không phải lo tới”.

Di Hình trưởng công chúa giang tay mời Trưởng tôn Tư Viễn ngồi xuống, xoay đầu nhìn Mai Nghê Nhã cười nói: “Tuy là vậy, đã có Giáo Vương của quý giáo tọa trấn Tử Thần Điện canh chừng Đỉnh Kiếm Hâu, ta đâu cần lo lắng quá --- Công tử Thư Dạ tuy đáng gọi là cao thủ, nhưng so với Giáo Vương làm sao sánh bằng được?”.

“Cũng phải”. Mai Nghê Nhã nhướng mày cười, cầm con cờ đen đặt xuống bàn cờ: “Giáo Vương lần này chịu lặn lội đường xa, tọa trấn Tử Thần Điện, thật là không thể nào thất bại được --- Ngày mai, trưởng công chúa và hoàng thượng bắt tất phải đi Pháp Môn Tự, lưu lại trong cung an toàn hơn. Ta tự nhiên sẽ an bài nhân thủ trong giáo phòng thủ tầng tầng lớp lớp, đợi cho y tự dút đầu vào lưới”.

“Nhưng còn bên Thám Hoàn Lang?”. Di Hình trưởng công chúa cau mày: “Không lợi dụng cơ hội này nhất cử trừ hết tặc đảng, lưu lại sẽ còn phiền hà đó”.

Mai Nghê Nhã nhắc kiếm cười tươi: “Có ta đây! Ngày mai Giáo Vương tọa trấn trong cung, ta tự mình dẫn một đội nhân mã đi đào chặt tận gốc rễ! Lần này, lực lượng Đỉnh Kiếm Hâu bao lâu nay bồi dưỡng sẽ bị tiêu diệt triệt để”.

Di Hình trưởng công chúa tới giờ mới thư thả cười lên, vòng tay: “Như vậy, đa tạ thư thư!”.

Mai Nghê Nhã liền trả lễ, khoé mắt liếc Trưởng tôn Tư Viễn bên kia, mỉm cười: “Người trưởng công chúa nên cảm tạ là vị này --- Nếu không phải Trưởng tôn tiên sinh buổi ban đầu tương trợ phát động chính biến, Đại Dân ngày nay nói không chừng không phải nằm trong tay Hạ thị các người. Nếu quả không phải Trưởng tôn tiên sinh không ngừng nghỉ đưa tới tình báo trọng yếu, muốn trừ diệt hết dư đảng của Đỉnh Kiếm Hầu, bọn ta cũng ít nhất phải hao tổn hơn ngàn nhân thủ”.

Di Hình trưởng công chúa cười dịu dàng, cúi đầu: “Tư Viễn đã tốn bao công sức như vậy, tự nhiên là phải tạ ơn”.

“Tạ ơn làm sao? Không thể thiếu được hứa hôn đó”. Nữ nhi vùng Tây Vực luôn luôn thẳng thắn, Mai Nghê Nhã cười lớn, vỗ tay đi ra: “Được, đợi sao khi đại sự đã định, người theo ước định mà đem mười hai châu ngoài Ngọc Môn Quan cùng với Đôn Hoàng nhượng cho Hồi Hột, Phụ Hãn của ta cộng hưởng thiên hạ với Đại Dân --- Đến ngày đại hôn của trưởng công chúa, Mai Nghê Nhã nhất định sẽ bằng vào thân phận Hồi Hột quốc sứ giả để đến chúc mừng”.

Tiếng cười vang vọng của Mai Nghê Nhã đã xa dần, Di Hình trưởng công chúa cúi thấp đầu, trên mặt cũng phỉếm khởi nét ửng hồng, chợt không biết nói gì. Thị nữ xung quanh ý thức lùi ra ngoài, trong Cảnh Hợp Điện càng có vẻ im lặng bí mật.

“Nàng thật muốn đem Đôn Hoàng cắt nhượng cho Hồi Hột?”. Giữa tĩnh lặng, Trưởng tôn Tư Viễn mở miệng hỏi, đã phá không khí ôn nhu tình tứ, giọng nói thấp thoáng sát khí: “Đôn Hoàng là yết hầu Tây Vực, luôn luôn là nơi các nước thèm muốn. Chỗ đó mà mất đi, Đại Dân đã mất cánh cửa chắn miền tây, tương lai thiết kỵ của Hồi Hột đông lai, làm sao mà cản trở?”.

“Hiện tại tình thế nguy ngập, không thể thiếu sự tương trợ của Hồi Hột cùng Minh giáo, tạm thời đáp ứng cũng được”. Di Hình trưởng công chúa hiển nhiên có vẻ bất bình: “Nếu không, Đại Dân cho dù không mất dưới vó sắt Hồi Hột, sớm muộn gì cũng bị Đỉnh Kiếm Hầu mưu đoạt!”.

“Nàng thả mắt vào tay giặc ngoại xâm, cũng phải bình cho được nội họa?”. Trưởng tôn Tư Viễn quay phắt đầu lại thấp giọng hỏi, giữa đôi mày có vẻ giận dữ.

Di Hình trưởng công chúa cuối cùng đã thu hồi lại tâm tư dằn vặt, nghiêm sắc mặt: “Chỉ bất quá là kế quyền nghi thôi, đợi thanh trừ triệt để xong bè đảng của Đỉnh Kiếm Hầu, tứ hải an định, tự nhiên có thể phái binh đoạt lại mười hai châu đã cắt nhượng”.

Trưởng tôn Tư Viễn lạnh lùng cười một tiếng, lại không nói gì, chỉ quay đầu đi, hỏi: “Tiểu Phạm đâu?”.

Thấy hắn không muốn tranh biện với mình nữa, Di Hình trưởng công chúa cũng thở phào một hơi, nhưng nhu tình tràn trề đã hóa thành băng giá, chỉ một mồi đáp: “Trong Tử Thần Điện, ở chung với Giáo Vương --- Cũng thật kỳ quái, nó đêm nào cũng khóc không chịu ngủ, Giáo Vương vừa đến là nó ngoan ngoãn liền. Chàng có muốn đi gặp nó không? Nó vẫn nhớ chàng, muốn chàng đi gặp nó”.

Trưởng tôn Tư Viễn ánh mắt bất giác thoáng lạnh buốt, ngón tay từ từ nắm chặt lại bên trong tay áo: “Nàng cũng thật dễ chịu, dám phó thác Đại Dận thiếu đế cho Giáo Vương của Hồi Hột và Minh giáo? Vạn nhất y làm gì Tiểu Phạm thì sao?”.

Di Hình trưởng công chúa giật mình, cũng trầm ngâm không nói gì, một hồi lâu sau mới thốt: “VẬY, đêm nay làm phiền chàng đi chiếu cố nó, được không?”.

“Ngày mai là ngày sinh tử chi biến, ta đêm nay nếu không quay về, công tử Thư Dạ nhất định sẽ hoài nghi”. Trưởng tôn Tư Viễn lắc đầu.

Di Hình trưởng công chúa sắc mặt hơi biến đổi, nắm lấy ống tay áo của hắn: “Rất nguy hiểm! Nếu quả bị công tử Thư Dạ phát hiện chàng nằm vùng bên đó, chàng, chàng...! Hay là đừng về lại, ở cùng bọn tôi trong Tử Thần Điện! Có Giáo Vương tọa trấn, nơi đó là nơi an toàn nhất”.

“Vô luận là sao ta cũng phải về một chuyến”. Trưởng tôn Tư Viễn không bị lay động, giật tay áo ra: “Giờ phút này, làm sai tới nửa phân cũng không được. Ta có Chu Quả tử kim phù, có thể tùy tiện xuất nhập đại nội --- Đợi khi chuyện bên kia đã định, ta lập tức về Tử Thần Điện”.

Thanh y mưu sĩ xoay mình bỏ đi dưới tịch dương, xuyên qua một vùng hoa cúc rộ nở. Không biết vì sao, chợt dừng chân quay đầu lại, nhìn trưởng công chúa đang đứng trước bức cửa đôi mắt đưa tiễn. Phút giây đó, trong ánh mắt luôn luôn lạnh như tờ chợt xoáy cuộn những tia sáng phức tạp. Hắn đột nhiên rảo bước quay trở về Cảnh Hợp Điện, ôm chặt lấy nữ tử đang dựa cửa vào lòng, thì thầm: “Bàng nhi, đừng sợ, sẽ mau chóng qua thôi... Mọi thứ đều sẽ mau chóng trôi qua. Nàng không phải sợ”.

Chưa từng thấy người yêu ít nói đa mưu của mình có cử động như vậy, Di Hình trưởng công chúa chỉ cảm thấy đầu óc bồn thần lúc đó, đợi đến khi tỉnh lại, Trưởng tôn Tư Viễn đã buông nàng ra, nhanh chân vượt qua thảm hoa cúc đi xa.

Dưới đám hoa cúc, chôn vùi những thị vệ thân tính của Đỉnh Kiếm Hầu bị giết chết lúc kinh biến đoạt cung một năm về trước.

oOo

Mùng mười tháng mười. Triều dương kéo mình lên khung trời không khác gì từ xưa nay, nhưng đế đô lại tựa như đã đổi khác.

Mây sớm như máu, những dòng máu đỏ phảng phất từ những gợn mây đậm sẫm xuống đất, nhuộm trọn vùng thánh địa của Phật Môn Tự lịch sử ngàn năm một màu đỏ máu. Nhưng nhìn cho kỹ, vết máu đó lại là từ Quán Tâm Tĩnh tràn ra, phảng phất có dòng suối máu dưới đất bùng lên, phá mặt đất chui ra! Suối máu khổng lồ từ trong giếng trào dợn, chảy dài theo hai bên hành lang, trôi ngập mặt đất trên Đại Hùng Bảo Điện.

Mai Nghê Nhã phi ngựa qua sơn môn, dừng cương trước Đại Hùng Bảo Điện, nhìn trường ác chiến đã gần kết thúc.

Nhờ vào mặt báo của Trưởng tôn Tư Viễn, trận chiến này nàng có chuẩn bị trước, lại vẫn thắng một cách rất thảm liệt. Chín chục tử sĩ Thám Hoàn Lang cứ như cuồng điên, căn bản không còn ngần ngại gì về thân mình, chỉ nghĩ tới chém chết tất cả đám thị vệ, bắt cho được Vũ Thái Đế trên kiệu vàng. Từng người từng người đạp trên thi thể của đồng bạn, thậm chí còn dùng thi thể của đồng bạn làm khiên che xông lên phía trước, xác chết ngập đất, xông được tới trước kiệu vàng của hoàng đế, gạt được rèm che! --- Nhưng trong kiệu vạn đạo kim quang bắn ra, không ngờ là một trận mưa tên nổ dày đặc đã trang bị sẵn!

Nhân mã Thám Hoàn Lang không ai thoát khỏi trận tên nổ, chung quy đã dưng phải đòn chí mạng.

Dẫn theo hầu hết đại nội cao thủ, lại thêm vào đội nhân mã của Minh giáo, tổng cộng cỡ ba bốn trăm thiết giáp, vẫn không thể ngăn trở! Nếu không phải đã sớm có mặt báo, đưa thiêu đê và trường công chúa lưu lại trong cấm cung, e rằng đám Thám Hoàn Lang điên cuồng này cho dù không thể bắt đi Vũ Thái Đế, cũng đã có thể dả thương bậc cứu ngũ chi tôn! Vừa nghĩ đến đó, lòng bàn tay của Mai Nghê Nhã hơi toát mồ hôi lạnh.

Nàng nhảy xuống lưng ngựa, bước vào đại điện xem tình hình --- Bên trong máu chảy thành sông, thi thể xếp lớp. Nơi bức cửa vũng máu đọng không ngờ ngập cả ngón tay, ướt đầm đôi giày da của nàng.

Vừa bước vào một bước, chân đột nhiên khựng lại, sau đó truyền vọng một tiếng động khô khan, tựa hồ có gì đó cắn vào mắt cá chân. Giật mình, Mai Nghê Nhã không nghĩ không ngờ đá ngược một cước, Chân lại nặng nề thập phần, một bóng đen bị nàng

đá văng lên, nặng nề rơi ịch xuống, thất khiếu rỉ máu, dĩ nhiên đã tắt thở, nhưng răng vẫn còn cắn trên chân nàng.

Quá dũng cảm, quá thảm liệt, khiến cho Nguyệt Thánh Nữ của Côn Luân Đại Quang Minh Cung Mai Nghê Nhã không khỏi rùng mình.

Nhưng vô luận là sao, Thám Hoàn Lang hôm nay đã bị tiêu diệt toàn bộ trên Pháp Môn Tự --- Nghĩ tới đó, nàng không nhịn được cười sảng sặc.

“Người... nghĩ mình thật sự thắng sao?”. Xông được tới trước kiệu vàng của thiếu đế, lại bị tên nô hầu trúng, Bạch Cửu Nương gắng gượng quay đầu lại thù hận nhìn nàng, khoe miệng rỉ máu: “Bọn ta không chết trắng tay! Người đợi mà xem, đợi mà xem...”.

Lời nói còn chưa dứt, ả giơ tay nắm lấy phần đuôi nỏ, nhấn pháp xuyên qua tim.

Nhìn sát thủ cuối cùng của Thám Hoàn Lang chết đi, Mai Nghê Nhã chợt có một nỗi dự cảm bất tường khôn tả, bỗng quay đầu lại nhìn Trường An phương bắc, trời đã gần giữa trưa --- nhân mã Thám Hoàn Lang đã tận số ở đây, hôm nay từ sáng sớm công tử Thư Dạ chỉ một mình vào thâm cung. Một bàn xà lang này, thế đơn lực bạc, cho dù có thể xông qua mười tám lớp mai phục, may mắn vào đến Tử Thần Điện, cũng sẽ bị Giáo Vương diệt trừ mới phải.

Nhưng tại sao trong cấm thành trừ trừ không thấy phóng pháo bông màu đỏ, tiêu chí biểu hiện “sự thành”?

Trong thâm cung sâu kín, chuyện gì đã xảy ra?

- o O o -